

GORE SRCA

»Pokršten Bogu, sva zemlja, pjevače pažnje imenu Njegovu, Aleinju; daje Mu svaku su slavu, slava, slava.« (Pa 65, 1, 1).

Is Ulica, današnje sv. Mice

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 15. TRAVNJA 1951.

1951. 14. 1.

BROJ 19

ZNAČAJNE NAVALE NA UČITELJA

Sukob između Spasitelja i Njegovih neprijatelja postigao je svoj vrhunac. Njegovi su Mu neprijatelji posvuda zasjedali. On se koji puta i uklonio njihovim navalama. Zato je i otišao iz Jerusalema, kad ih je prekorio zbog obeščaćenja hrama. Otišao je u Galileju. Ali gle! U Judeji su Mu radili o glavi Saduceji, a u Galileji su Ga dočekali Farizeji. S neprestano povećavanom su pažnjom gledali, kako se galilejski narod sve više približavao Spasitelju, a od njih se sve više udaljavao. Njihov je položaj bio pokoleban. Zato im se činilo nužnim, da se odupru tomu i navjeste rat. I udarili su na Nj raznim prigovorima. Predbacivali su Mu poglavito:

1) »Ti nastupaš proti Mojsiju i rušiš temelj, na komu počiva vjera našega naroda. Kako se Ti smiješ usuditi, da otkidaš narod od svetoga tla Pisma!« — Spasitelj im je brzo odgovorio: »Nemojte misliti, da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke, nisam došao ukinuti ih nego ispuniti« (Mt 5, 17). Vi se držite slova zakona, a ne gledate na smisao i duh njegov. Ja otkidam od zakona samo ono, što je teretno i teško, a vi ste to po svojoj volji zakonu primetnuli. Tko mi može dokazati, da ja svoje vladanje ne podlažem zakonu? Da ne držim Mojsijevu svetkovinu s ubote i zakonskih žrtvenih propisa? Ne častim svećenika prava?« Nisam ja, nego vi ste ukinuli zakon Božji radi predaje svoje« (Mt 15, 6).

2) »Ti ozdravljaš u subotu, a to je zločin, koji zaslužuje smrtnu kaznu. — A Isus im odgovori na ovu optužbu: »Mojsije je dao vama obrezovanje, ne kao da je od Mojsija, nego od oca, i u subotu obrezuje čovjeka. Ako se čovjek u subotu obrezuje, a da se ne prestupi zakon Mojsijev, srdite li se na mene, što sam cijeloga čovjeka ozdravio u subotu?« (Iv 7, 22-24). I opet im reče: »Licemjeri, ne odveže li svaki od vas u subotu svoga vola ili magarca od jaslara i ne vodi ga, da ga napoji? A ovu kćer Abrahamovu, koju svečato sotonu eva osamnaest godina, nije li trebalo odriješiti od ove veze u dan subotnji?« (Lk 13, 15-16). Konačno: »Subota je načinjena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote.« (Mrk 2, 27).

3) Isus je rekao uzetomu: »Sinko, oprštaš ti se grijesi tvoji. Ondje su sjedjeli neka književnici i mislili u svojim srcima: Što ovaj tako govori? Hull na Boga! Tko može oprštaš grijeha osim jedinoga Boga?« (Mrk 2, 5-7). — Ovaj prigovor je prevrnuo svaku mjeru. No Isus im odgovori mirno: »Što je lakše reći uzetomu: Oprštaš ti se grijesi tvoji, ili reći: Ustani, uzmi postelju svoju i hodi? Ali da znate, da Sin čovječji ima vlast na zemlji oprštaš ti

grijeha, reče uzetome: Tebi govorim: Ustani, uzmi postelju svoju i pidi kući svojoj! I on odmah ustao. I usevši postelju otiđe pred svima tako, da su se svi divili i slavili Boga govoreći: Još nikada tako što ne viđesmo« (Mrk 2, 9-12).

4) Kad su se Farizeji našli pred učinjenim čudom i kad su zato trebali da se u to zamisle, oni su prestali o tom misliti. Oni se nisu navikli na to, da oopće o tom trijezno razmišljaju i da to ispituju. Pa neka budu ozdravljenja bolesnika još napadnija i brojnija, neka brdima i bregovima odjekuje hvaljenje i slavljenje Isusa od oduševljenog mnoštva naroda, koji se u strahopoćitanju sagibao i klanjao Božjoj sili, Farizeji nevjerojuki kimali bi glavama. Oni su otklanjali: ozdravljenja bolesnika, čudesni obilni ribolov, čudo s umnožavanjem kruha, umirenje vjetrova na moru. Isus je po njihovom morao činiti sasvim druge znakove, da njih gane i čudesima obrati: »I pristupišće k Njemu Farizeji i Saduceji i kušnjajući Ga tražiše, da im pokaže znak s neba« (Mt 16, 1).

5) I kad su se oni našli slučajno kod nekoga čudesnog ozdravljenja, i narod i Spasitelj ih je upitljivo gledao: što vele sada, tada su odgovarali sumnjajućim izgovorom, da tu davao ima svoj upliv: »Ti to činiš pomoću Belzebuba, kneza đavolskoga. Ti ne izoniši đavla, nego Tebe prijev davo goni. A Spasitelj im odmah odgovara i ljuto ih pobija: »Kako može sotonu sotonu izgoniti? I ako se kraljevstvo u sebi razdiijeli, takovo kraljevstvo ne može ostati... I ako sotonu i ustane sam na samoga sebe, razdiijeljen je, i ne će moći ostati, nego će propastie« (Mrk 3, 23-26).

6) Veliko je vijeće u Jerusalemu slalo svoje uhode po cijeloj zemlji. Oni su se šuljali kao lisice oko Spasitelja, da Ga uhadaju. Oni su Mu

kao željni nauke postavljali promišljena pitanja, da Ga uhvate. Saduceji i Farizeji su inače bili u životu veliki neprijatelji, ali su zajedno radili, kad je trebalo da oštromono navaljuju na Spasitelja. Složili se i sa svojim neprijateljima u tu svrhu. Laskali Mu, da Ga zavedu: »I poslaše k Njemu svoje učenike s Herodovcima govoreći: Učitelju, znamo da si istinit i putu Božjemu doista učiš i ne mariš ni za koga, jer ne gledaš tko je tko. Kaži nam, dakle, što misliš, da li je dopušteno dati porez caru ili nije?« (Mt 22, 15-18).

Postavili Mu vrlo finu zamku. Reče li: ne, tada će Ga Saduceji smjesta tužiti Rimljanima kao bunitelja. Reče li: da, tada će Ga ocrniti kod naroda, da zagovara pogansku vlast. A Spasitelj si dade donijeti novac, koji je kolao u zemlji i nosio na sebi sliku carevu. I reče im: Čija je ovo slika i natpis? Rekoše mu: carev. Tada im reče: Podajte, dakle, caru carevo i Bogu Božje. I čuvši to, diviše se, ostaviše Ga i otiđoše« (Mt 22, 20-22).

7) I kad je jao u kući carinika Levija, mrmljali su Farizeji i književnici govoreći učenicima Njegovim: »Zašto jedete i pijete s carinicima i grešnicima? — I odgovori im Isus: Ne trebaju zdravi liječnici, nego bolesni. Nisam došao da zovem pravednike nego grešnike na pokorue« (Mt 5, 30-32).

Tako su Mu zasjedali dan i noć. I u Judeji i u Galileji. U gradovima i zaselcima. U hramu i na ulicama. Na gozbanu, na koje je bio pozvan. I svakom zgodom i prilikom. A On im je mirno i dostojanstveno odgovarao tako, da su se morali zaramiti i povući. A onda bi opet nakon svoga vijećanja i dogovaranja iznijeli nove navale i zamke. A Spasitelj ih je pustio neka to čine, da im onda pokaže njihovu ludost i osramoti ih pred narodom.

Razborita srdžba

Blagost je krepost, koja našu držbu drži u granicama razuma. Zato se svaka srdžba i ne protivi blagosti. Protivi se samo nerazborita. Mudri Aristotel kaže, da je onaj blag, koji pušta uzde srdžbi tada i toliko, koliko treba, a uzdržava se od uzbuđenja tako dugo, dok to razboritost traži. Oni, koji se nikada, pa i kad je potrebno, ne razsrdje, ali su ljudacima, koji nemaju nikakva čuvstva ni osjećaja.

Za Mojsija kaže Sv. Pismo, da je bio najblazi čovjek među svim smrtnicima. Pa ipak se je razbjesnio na pogani narod, kad je vidio, kako pleše oko zlatnog teleta, te je bacio od jada dvije kamene ploče zakona o zemlju, da su se razbile.

Potrebno je dakle i srditi se, samo je teško znati, kad je srdžba u skladu s razumom. Srdžba roditelja nad djecom i podvratnika nad komercijima je na mjestu. Zatim srdžba muža radi uvrede koju mu nanese žena, i obratno, te srdžba učitelja prema učenicima opravdana je. No i u tim slučajevima treba da osveta i kazna bude u granicama pravednata, i ne smije da izlazi iz mjerila i zle volje, nego iz ljubavi prema pravednosti i poštenju. Kad se srdžba ne bi davala srdžbi bila na mjestu, kad bi se privratna osoba srdila i snavala o osveti radi uvrede, zatim kad bi pogovar neumjerenio i nepravedno kaznjavalo, ili kad bi kazna izlazila iz nerazboritih pobuda. Još manje si je pravednu kaznu da prate gradnje, posvake, kletve i proklinjanja.

Još je teže provoditi krepost blagosti, kad počinjeni uvrijedi predočavljeno, na pr. dijete oca, učenik učitelja. Pogovar na svaki dopustiti, da takove uvrede ostanu nekažnjene, nego treba da pokaže umjerenu srdžbu i da primijeni pravednu kaznu za primjer drugima i radi popravka krivca. No bolje je tu kaznu malo odgoditi. Sv. Grgur savjetuje dobro: »Kadgod te uhvati srdžba, zaudaj je i pobijedi samoga sebe. Odgodi osvetu, i kad se sasvim smiriš, tada istom kažnjavaj, koliko ti se čini da treba.« To neka zapamte roditelji. Neka u srdžbi ne kunu i ne proklinju djecu i neka ih tada ne kažnjavaju. Neka prije prođe nekoliko ili cijeli dan, dok se krv ohladi, i tada neka kažnjavaju. Ako za srdžbom prođe volja za kažnjavanje, znak je, da bi slo učinili, da su dijete u navali srdžbe kaznili.

Može netko da se rasrdi, ne radi ničije uvrede, nego zato što mu se nešto proti volji sročilo. Na pr. netko se srdi, što mu odijelo ne stoji dobro, drugi, što mu je alat nevaljan za posao, treći, se srdi na životinju, što je otišla u kvar, peti na kamen, o koji se spotaknuo i t. d. I ovakova srdžba protivi se kreposti blagosti i treba je izbjegavati. Treba strpljivo podnositi takove suroptivštine i ne praviti u gnjev. Poslodavac može da se rasrdi na namještanika ili knjižaricu na svoju kućnu pomoćnicu radi štete, koju načine u poslu iz nespretnosti ili bez ikakve svoje krivnje. Ovakova srdžba nije na mjestu i treba se prisiliti na blagost, te njihove manjke i prirodenu nespretnost i nesavršenost mirno i blago podnijeti. Kasijan pripovijeda o nekoj učitelnoj gospođi iz Aleksandrije, koja je zamolila sv. Atanasija, da joj pošalje za postugu neku stromčinu, no prvobu i surovu ženu. I gospođa je susretala s blažošću i ljubavlju svu njezinu surovost i strpljivo i blago podnošila sve uvrede, koje joj je ona svak dan nanosila.

Napokon trebao znaati, da je oca sveta srdžba, koja se produži iz ljubavi prema Bogu, čina nam uvreda ne smije biti revolucijna, ih li ljubavi prema bližnjemu, čiju duhovnu štetu možemo da producujemo.

SLAVA

Kad bih mogao, Sakupio bih buru svih oceana, Trijeskove svih gromova, I sve tijeke bure i orkana I prelio ih u glasnu simfoniju U slavu — Tebi!

I kad bih mogao, Spojio bih stozere Arktika i Antarktika Tankim žicama srebrnim I preko žica gugalom duge blistave Povukao bih i izazvao zvukove drhtave U slavu — Tebi!

Alli sve to ne mogu, Pa ću zgrabiti iz njedara srce nemirno I zaviriti ga visoko pod oblake, Da ono poput ševe, Pri radanju sunca za roszog jutra pro-

drhtajem zadnjim svojih tetiva Zaruzi glasom samo Tebi čujnim: Slava Tebi u visinama, Bože! ... I na zemlji mir Ljudima dobre volje!

Najveća umjetnosti - ništa ne htjeti

Petar Rosegger (1843.—1918.) bio je glavni osjetljivi pisac. Umjalo se dočim pomalo od katoličke Crkve, ali je rekao: veoma značajne riječi: »Nije li najviša kultura (prosvjetiteljnost) to, kad čovjek znađe svoje želje tako uređiti, da može postati prirodno zadovoljan, a što mu za to ne treba nikakva zapošnja žrtva ni dištanje, a što mu ni osobitog napora? Onaj, tko si umjalo stvara potrebe, taj si stvara nezadovoljstvo. Tko si daje odzračiti lošom beznačajno životno zadovoljstvo i pokositi, čini si suviše moderne vrednote, taj je došakora i prenasitiji i nezadovoljan. Zato se hoće u strožim životu čovjeka usvojiti iste organe za sticanje i čuvanje zdravlja za uživlje, kad nam je dosta doznati, da nam treba samo dvije ruke za rad i jedino srce za sticanje i čuvanje. Koji ihu daje, od sticanja živju ruku i jedne glave, moraju se često prodavati velika otrodnata dobra. Savršeni čovjek ne posjeduje ništa, a uživa sve. Onaj, koji može da se odmakne na svakom danu i kaznu tu tako dobro kao na jednom mekšom dušakom, to mu je očieli svijet pun mekših svedala. Ako nekome čaka vjetrova i hvorova, to mu ide tako u slast kao da pije mirno vino. Temo teče iz svatoga brtjava najsladje vino.«

Ovakav je nazor bio još prije rata osamjelen glas. Moderni svijet je imao drugo shvaćanje života. Kultura posljednjih desetljeća je išla u glavnom za povećanjem bez mjere ljudskih potreba: to je bila sredstva za uživlje, raskošnost u odjeću, u namještaj, u mobilno životno načelo, u više ljudskih stvojeva. Ako nitko nije ništa trebao, to se smatralo barbarstvom. Visokom kulture jednoga naroda mjerila se po množini njegovih potreba. S takvom su kulturom bili usrećeni najprije veliki gradovi. Tamo je površnom promatraču život izgledao kao neprestani potpuk. Prispitni čovjek za sela, koji je privrati začelao za kulturu, to nije to vidio. On namirao nije ni mekšan shvaćati, da je takav život moguć na zemlji. On nije vidio beznačajne izvan-gradske kućice, gdje su u svim gradovima desetke tisuća gladovali i živjeli u smradu i bijedi. On nije vidio žalosne dugačke tvorničke prostorije ni politične urede, gdje se maćulo i trudilo u poslu visoko-obrazovanog čovjekova samo za napornim radom jednog čovjeka samo zato, da se može pokazati pristojnom odjelu na lijepim plaćenicima u pivovarana, kavarnama, koncertnim dvoranama i kazalištima i kod svega toga sudjelovati. A uza sve to nau je u duši ostajao neprestani gorli osjećaj nezadovoljstva. I to sve zato, jer mu sav uvjereni rad i napor nije dostigao, da za zaslužiti nečim novcem moći uikati sve svoje potrebe, na koje su mu velike oči gledale i srce za koje ni zemlja.

Živet je dakle prije rata bio neprestano podražavanje i zavodjenje siromašna čovjeka, da uradni u njemu potrebe za većim užetima, sjajem i udizanjem. I sada je nadošao prvi, pa onda drugi svjetski rat, koji su udarili svojim gvozdanim pesnicom u to opojeno čovječanstvo. I razbili mu i bacili sa stola bistave čaše i pune zdjele. A na njihovo se mjesto postavilo vodeno vino i ora krak da vječitoj potrebi i teški glad. Izgledalo je kao posla šala, kad su se morali i državni prijaviti na postove u mnogim stvarima. Dostojna se počelo očitovati kao otadžbinska dužnost i kao redovnička krepost ono, što se prije zabavljalo i izrugivao kao iznašanje samostanstva.

Ovom je preokretu u mišljenju dočim razlog samo nemoguća nuđa. Ali je ipak veliki dobitak i tom to, što su u toj korkoj svjetloj nestajali mizeri na svej smisla osjetili, da izvjesno ograničavanje na vječitoj potrebi i hrani, u odjelu i u raznim gospodinjstima života ne mora imati za posljedicu umanjivanje telesnog i duševnog zadovoljstva.

Čovjek je još jače osjetio nestajanje voličnih priljubljenih potreba, kad ga ne bi pristilo mnogo toga drugoga: žalost, nezreća, nuđa. Ali onda se ne bi u mislonom dijelu ljudstva nikako moglo shvatiti ono, što mu treba, da mu bude svrhovano zadovoljstvo, a to je: »Manje užika, ali zato više činiže za čovjeka dostojan svrhovanost duhovnim životom.« Stojane žutka bile bi si morale u posljednjim stoljećima svojom dotrom plaćem i privredom sagraditi

KRISTOVO KRALJEVSTVO

Izraelci su, suvremeni Isusovi, bili tvrdoga uvjerenja, da će Mesija, kad dođe na zemlju, obnoviti izraelsko kraljevstvo. Ono će biti veliko i moćno. Mesija da će biti silan zemaljski kralj, a izraelski narod da će imati poseban položaj među drugim narodima. Toga su mišljenja bili i Apostoli, pa još i nakon uskrsnuća pitaju Isusa: »Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme podignuti kraljevstvo izraelsko?« (Dap. I, 6.)

A Spasitelj, mjesto da osniva zemaljsko kraljevstvo, uzlazi na nebo. Zašto? Kod uskrsnuća je Njegovu tijelo postalo sjajno, lazano i bezmalo. Riješilo se zemaljskih spova, a došlo nebeske vlastitosti, pa je dosljedno tome ostavio zemlju i vrijeme, i sve nepogođe zemaljskega vremena života, a nastajao je u visinama na nebu, u slavi i sjaju, koji odgovara ljepoti i sjaju Njegova preobraznoga tijela, koje ne pozna više promjena. Gore — pa — na — tjele je Isusovo postojalo vrhuno slavo i kraljevo slavo, koju je zaslužilo proslavom krvlju na zemlji. Isus je osnovao svoje kraljevstvo, svoju Crkvu ovdje na zemlji. Ali Crkva, Kristovo kraljevstvo, ne svršava na zemlji, jer članovi Crkve — vjernici ne ostaju trajno na zemlji, nego imaju nakon smrti prijeći u nebo. Na zemlji je Crkva, vjernici njezini, u neprestanom ratu. Zato se zovemo Vojnici Crkva. U čistilištu se trpe kazne za grijeha, pa se tamonji vrijeme zovu Trpca Crkva. Nakon prolaznoga života na zemlji i u čistilištu dolazi etajni trajni i vječni boravak na nebu. Radi toga se stanovnici neba zovu slavnih ili Pohojeljska Crkva. Iako, dakle, Kristovo kraljevstvo počinje ovdje na zemlji, a sačinjavaju ga smrtni ljudi kao i druga kraljevstva na zemlji, ono ne svršava na zemlji, nego se nastavlja i svršava na nebu, gdje su stanovnici preobraženi, duhovni i besmrtni. Dok se svjetovna zemaljska kraljevstva oslanjaju na silu, a vjeli-

nu gledaju u množini blaga i bogatstva ovoga svijeta, Kristovo kraljevstvo na nebu ne pozna silu, nego samo ljubav; a imovinu njegovu blaga ovoga svijeta, niti ima niti treba, jer su mu svi stanovnici od reda duhovni, pa tvorniki debara upde ne trebaju.

U Kristovu kraljevstvu na nebu bit će, veći onaj, koji je ovdje na zemlji više težio za duhovnim dobrima, tj. za krepostima i dosljednje živio u duhu vjere — na primjera Isusa Krista. Zato je s pravom rekao Isus: »Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.« (Iv. 18, 36.) Kraljevstvo, dakle Kristovo nije zemaljsko, nego nebesko. Ne čini se na silu, nego na ljubavi. Ne teži za vrednotama tjele, nego za vrednotama duha. Nije prolazno, nego vječno. Uzašćenjem na nebo upocirao nas je Spasitelj, neka Ga mislima i željama slijedimo u nebo. Kao što nam je Isus makrotrpim životom i mučeničkim smrću dao divan primjer, kako treba sve tegobe života iz ljubavi prema Bogu strpljivo snositi i snosno se dati u volje Božju umirati, tako nas uzašćenjem na nebo bodri, neka se neprestano mislima i nebo dišemo i željama u nebo boravimo. Na trajni boravak nije na zemlji nego na nebu. Ovdje na zemlji smo samo putnici, petnici, prolaznici, a trajna i stalna nam je domovina na nebu. Sv. Pavao veli, da smo ovdje na zemlji studnici i zemljani (Hebr. 11, 13), koji traže domovinu. A za naše sv. Pavao: »Dakle, više niste tuđinci i dolježnici, nego ste sugradani Svetih i ukučani Božji« (Ef. 2, 19).

Kad nam bude teško u životu, dignimo pogled prema nebu. Tamo je naša konačna i vječna domovina. Kad nam bude duša ojađena, bolna i čemerna, sjetimo se i tješimo, »da trpelijsa sadašnjega vremena nisu ništa prema slavi, koja će se objaviti u nama« (Rimlj. 8, 18) u nebu.

Malo, i ne celo Malo, niše vidjeti

Dobri Spasitelju, Ti si znao, Kristove će žalost ispuniti srca Tvojih vjernih, kada bude došao čas Tvojega odlaska s ovoga svijeta. Znao si, koliko ćemo težniti za Tobom na ovoj zemlji, gdje imamo tolika stradanja, toliko boli i borbi. U Tvojoj je blizini dobro i ugodno. U Tvojoj je blizini naša zaštita i mi smo sigurni uz Tebe, kao što su sigurna djeca pod oštinkim okriljem. Zato si kaož svojim učenicima i svima nama, da kažem nas opet vidjeti, i da će se radovati srca naša, a ovu radost nitko nam više ne će uzeti.

Da mi vjerujemo, Spasitelju, da će svanuti taj dan našega susreta s Tobom. Mi vjerujemo, da ćemo te maći, kada se dovrši naš zemaljski put. Vjerujemo, da nas Ti čekati i da je u Tebi taljeva radost, kakove nikada ne možemo osjetiti u ovome prolamnome životu. U Tebi je mir, koji nigdje drugdje ne možemo naći. U Tebi je pravda, istina i ljubav, najveće vrijednosti, za kojima lutamo danima i godinama, od rođenja do smrti, a ove su vrijednosti darovi Tvojega svijeta, naš Spasitelju. Nitko nam ne će Tebe uzeti, kada dođemo k Tebi, umorni i žedni Tvojega milosrđa. I sve naše teške boli, sve naše gorke tuge, sav čemer naše sambre, sve što Ti smirili, Isuse, sve ćeš Ti pretvoriti u sreću, neprolaznu, veliku sreću u vječnosti.

— Malo, i ne čemo me vidjeti! Proročanstvo bola za nas, ali na ovo se proročanstvo nadovezuje divno obećanje. Obećanje sastanka.

SVETI OTAC nije ove godine na Uvoku održao svetaču posfifikaciju Misu u bazilici sv. Petra, ali je s vjapke lože iste bazilike podijelio blagoslov »Urbí et Urbis«. Trg sv. Petra bio je prepun vjernika, koji su s oduševljenim manifestacijama pozdravili sv. Oca.

PODISIAK

PEPELJUGA

... i živjeti su dugo u sreći i veselju,« bile su posljednje staričine riječi. Tako je svršavala svaka njezina bajka. Možda baš stoga, što je bila samo bajka.

Iz ovih završnih riječi, baka bi se uvijek duboko zamislila. Anika, njezina šestogodišnja unuka, zadovoljno je poljubila stariču i veselo pošla na počinak. Ali danas se i ona zamislila. Nekoliko je minuta prošlo u tišini. Čulo se samo puketanje vatre u peći, kroz čija je vrata Anika naziravala veselo skakutanje plamena nad gomilom žive žeravice. Vani je padao snijeg. Sićušne bijele zvijezdice držale su se jedna druge, dak se se mekano spuštale na zemlju. Po koja prepsna pahuljica poljetila je objesno u vis, da se poslije smjesti na rubu proroga.

Dok se zemlja okitila bjelinom, promatrala je Anika svoj palac. On je danas mnogo toga doživio. Igrala se kuharice, i radi Anike spremnosti poljetela je ostrica noža u njezin prstić mjesto u krumpir. Takav je život. Nož

ne razlikuje krumpir od nečijeg palca. To je dočim tragčno, ali tako je, istini za volju moramo priznati, da je Anika briznula u plač, čim je ugledala prve grimizne kapljice na svome mučeničkom palcu. Ali sada je već sve u redu. Mama je sve uređila. Kao i uvijek.

Promatrajući zavoj oko svog ranjenog pruća sjetila se Anika boli, što su je morale osjećati maćehine kćerke, kada si je jedna odrezala petu, a druga prst na nozi, da bi postale kraljevske. Trebalo je naučiti malu cipelicu, a noge su im bile prevlečile. Već je Anika često slušala Pepeljugu, ali do sada još nije nikada doznala prista na ovaj svijet. Maćehine kćerke bile su dočim zlobeste, ali Anika je danas iskušila, što je bol, i stoga ih je iskreno žalila.

Palac, zavoj, pepeljuga, maćeha, njezine kćerke, male cipele i sve ostalo vrtjelo joj se po glavi, i tako nije mogla zaspati. Napokon se njezin Andeočvar razljutio, i sklopio joj oči silom.

lijepi dom, da nije muž previse tražio na vino, pivo i duhan, a žena prospavala na najnovijem modu i društvene običaje. Ljudi bi se bili ostosidili etjelega modernoga radnog robovanja, da nisu trebali za svoje raskošni život tako velika svote, koje su si mogli pribaviti tek nepotrebnim i preokoziranim radom.

Istina je prava vladarska umjetnost: »Ništa ne htjeti, svoje potrebe ograničiti na najnužnije. To vodi k veći i dubljoj sreći, nego se neprestano uzemirivati, kako bi nečije nezadovoljstvo umjerenjem postigao svoje najviše zadovoljstvo. Već je pogani Epikur rekao: »Ne ča reći, da je ugodno živjeti ovdje, kada komandni ječmo nam treba, ali je najveća sreća znati se smati, da i u takvim stvarima možeš naš zadovoljstvo i nastojati, da taško dočimo dočimo, da nam nikakova neprikladna ne može ništa naškoditi ni našim sreću.«

Goethe je rekao: »Prava je sreća za

Od te večeri prošlo je više godina. Jednog zimskog dana vraćala se Anika kao učienica petog razreda gimnazijske kući. Prevodila su danas iz francuskog jezika odlomak iz Pepeljuge. Dok je snijeg škripao pod njezinim cipelama, razmišljala je Anika i opet u Pepeljugu. Tražila je njezin dublji smisao. Bajka je dočim imala sretan svršetak, ali samo za Pepeljugu. Zašto maćehine kćerke nisu postale sretnije? Trpjele, irtvovala su za svoju sreću, a sve uzalud. Zašto? I taj neznatni »zašto« tražio je u Anikinoj glavi svoj »zašto«.

U ovom je mislima stigla do velike svede, i ušavši kroz željezna vrata našla se za čas na prvom spratu, gdje je burno pričinula zvonce. Čula je nagle korake u predobliju, i već su se vrata otvorila. Iz kuće dopirali su nestajni uzvici najmlađe Anikičine sestre Ivankice, koja se radovala posjeti tetke i strica. U veselom društvu zaboravila je Anika opet na postavljenu »zašto«.

Poslije večere zamijnila je Anka mamu i povelu Ivanuku na spavanje. Sjela je pored bijele postelje, da dijete na kito i počeka da mu skida je buno pričinula zvonce. Čula je ključanje i zagrlila stariju sestru poklanjajući: »Pepeljugu, Pepeljugu!« Anka se zagledala u cipelicu u svojoj ruci. Nenadano joj je nešto sinulo. Tu je ključ njezine zagonetke. Malu cipelicu možda nauči samo na malu nožicu. To je sve.

Iza večernje molitve počela je Anka pričati. Pepeljuga joj u tom času nije više bila bajka, nego stvarnost. Malena cipelica, malena nožica, maleno dijete. »Ako ne budete kao djeca, ne čete ući u kraljevstvo nebesko...«

Anika je pričala ljepše nego ikada. Otpisivala je život svoje najbolje prijateljice, koja je tako rano ostala bez mame. Zorno je prikazala sva poniženja, što ih je Pepeljuga morala pretrpjeti od maćehine i Govečila je naravno pjeti od dvoru kraljeviče, gdje je Pepeljuga bila prva, ali samo nekoliko časova. Strpljivo je slijedila kraljeviču, kako sa zaboravljenom cipelicom

Božje Biće

Velika misao je golema moć u čovjeku. Svoje se misao dublja i osobljota, to čovjeka jače obuzima. Najveća misao je misao o Bogu.

Bog je samoga sebe nazvao na brdu Horebu: "Ja sam onaj, koji jesam". To znači: Ja sam onaj, koji je ovdje i svagdje i uvijek. On je beskrajan i vječan, jedini po sebi i po Njemu je sve drugo.

Samo je jedan Bog, a tri su božanske osobe. Otajstvo Presvetog Trojstva najveće je otajstvo kršćanske vjere. Kao što Sunce rađa svjetlost, a od Sunca i svijeta prizlazi toplina; ili u duhovnom životu: duša rađa riječ, a od duše i riječi proizlazi radost — tako po tim dvjema primjerima, po tim slikama možemo donekle si predložiti otajstvo Presvetog Trojstva.

Otae (Sunce, Duh Očev) spoznajmo samoga sebe rađa Sina (Svjetlo, Riječ); iz zamjenjice ljubavi Oca i Sina (Sunca i Svjetla, Duha Očeva i Riječi) islahi Duh Sveti (Toplina, Radost).

U ovom trojstvu osoba opstoji jednako savršeno, jednaka neizmjenjnost, vječnost, svevoljnost, milost; ili u brota, pravedno, ljubav, slava, veličanost, a sve ove savršenosti obujmije jedna svetost, i zato se ona osobito spominje. Otae sa Sinom i Duhom Svetim jedan je Bog, jedna bit. Nama je kudikamo teže proniknuti u bit Božju, u unutarnji život Presvetog Trojstva, negoli miravu da shvati djela ljudska: znanost i umjetnost.

Bog je neizmjenjro savršen duh. Ima razum i slobodu volje. Razum, koji neizmjenjro nadilazi svaki ljudski razum; volja, koja ne samo da ne zna za kakvu zapreku, već volja, da zna za jedan voljni čin ujedno i izvršeno djelo.

Bog sve proniče, ispunja i obuhvata svojim bićem. Gleda sve u kojem god vremenu, kao nešto što je Njemu nazočno. Pred Njim nema razmaka u prostoru i u vremenu, jer je sve u Njemu.

Bog je: Istina beskrajna, vječna i svevoljna; Dobrota, koja je divno stvarila svjet, vidljiv i nevidljiv; Pravda, koja je dala zakone svemiru i živim bićima, posebno moralni zakon neumrlim dušama, stvorenim na sliku i priliku Božju. Ljubav, koja sve obuhvata, sve uzdržava, sve oplođuje i privodi svrsi: slavi Božju, i u tome nas svedružuje sa svojim Bićem, koje će nas obdaruovati onom radošću, u kojoj je samo sretno, ako to zaslužimo našom ljubavi prema Njemu.

Promatramo li svijet u beskrajanj veličini ili u najsitnijim njegovim dijelovima — nigdje ne možemo doći do granice. Ne prepoznajemo li Božju veličinu, koja nadilazi svako shvaćanje, u svakom njegovu djelu? Ili se ja divim beskrajanju svemiru: galaktikama (Milječnom putu) i nadgalaktikama, ili Sunčevom sustavu, ili izgradnji našeg planeta, ili iz biline samo jednoj biljci, samo jednom kukcu, samo jednoj životinji stanici u mikroskopski, samo jednom atomu, ili kruti stvaranja na Zemlji: čovjeku — uvijek stojim pred čudesima i tajnama. Pun ih je svemir. Svako od Boga stvoreno djelo krije u sebi čudo, koje ljudski razum ne može dokuciti, a kamoli ljudska ruka načiniti.

Riječ o Bogu u sebi sadržava sve veličine, sve ljepote, sve savršenosti cijeloga svijeta i čovječanstva i uo daleko, daleko više i neizmjenjro puta više, nego što naša misao može shvatiti i naš govor izreći.

Bog je najviše biće, središte svega života, Riječ utjebe i snage, odvažnosti i pomoći, sunce svih duhova, more svjetlosti, sreće, mira.

Ako još ima mjesta

Neki je cvijetar primio narudžbu, da napravi lijepi vijenac za sprovod. Na vrpci je imao napisati: "Počivaj u miru!" Dovidjen!

Nakon dva sata cvijetar je imao telefonski razgovor: "Molim vas, dodajte natpis na vrpci uo Nebu", — ako još ima mjesta.

Sutradan su učesnici sprovoda zažudeno čitali natpis na vijencu: "Počivaj u miru! Dovidjena u Nebu, ako još ima mjesta!"

Iz katoličkog svijeta

BEATIFIKACIJA PAPE PIJA X. Održat će se 3. lipnja. Svečanosti će prisustvovati sve ostalima i dva papina rođendani iz Bračje, kao i jedna časna sestra, koja je na zagovor Pija X. čudom održavila od raka.

U KINI ima danas još otprilike 4.000 katoličkih i oko 1.000 protestantskih misijonara.

U SIDNEY-U U AUSTRALIJI odobrila je državna vlast osnivanje katoličkog sveučilišta. Za to sveučilište zatim je samo dozvola osnivanja i otvaranja, a ne i potpora. Ovo će prvo katoličko sveučilište imati pravo javnosti. Na njemu će moći studirati mladi ljudi bez obzira na njihovu narodnu i vjersku pripadnost, a podjeljivat će im se akademski stepeni kao i na svjetovnom sveučilištu. Oci od Duha Svetoga već su nabavili zemljište za gradnju.

MEĐUNARODNI KONGRES KATOLIKIH UČITELJICA održat će se od 8.—9. srpnja u Parizu. Već se po sadašnjim prijavama liječnika taj kongres vidi veći interesa, koji vlada za taj važni sastanak.

GRAMATIKA ESKIMSKOG JEZIKA sprema jedan isusovac, koji kao misijonar već dugo boravi u Alaski. Isti je isusovac sam izumio jedan pisari stroj sa znakovima za eskimski abecedu.

DRŽAVNI BIBLIJSKI INSTITUT osnovan je u Pragu, na kojem su postavljeni profesori od vlade, da bi ispitali tekst Sv. Pisma i pronašli tekotve, koji bi imali opravdan odnos između crkvenih i državnih vlasti u duhu sadašnjega vremena.

MUNSTERSKI NADBIŠKUP je otvorio novo sjemenište za svoju biskupiju. U prvom semestru bilo je u sjemenište 70 pikomaca.

IZ BELGIJE polazi ovoga proljeća veliki hodočašća katoličkih radnika u Rim, da sudjeluju u proslavi jubileja glavošice socijalne enciklike Lava XIII. »Rerum novarum«.

Mons. RICHARD J. CUSHING, nadbiskup sjevernoameričkog grada Bostona, poveo je akciju, da katolici organiziraju veliko karitativno sabiranje četvrtie nedjelje Korizne. Ova bi akcija imala donijeti iznos od 5.000.000 dolara. Sakupljeni novac bi se imao upotrebiti za davanje pomoći onima, koji su nastradali u najvišim ratovima. Velika većina od ukupno 2.500.000 studenata i daka katoličkih škola već se je stavila na raspolaganje Nacionalnom karitativnom katoličkom odboru za pomoć kod ove sabirne akcije.

Mons. SWANSTROM, direktor ureda nacionalnog katoličkog karitativnog odbora, ovom prilikom je izjavio: »Za vrijeme zadnjih šest godina podijelili smo među potrebne narode preko 174.000.000 dolara, koje smo sakupili iz jedne među američkim katolicima u sabirnoj akciji četvrtie nedjelje Korizne. Ova iznos smo podijeli u ishrani, odjeći i gotovu. Otkad je počeo rat u Koreji, podijelili smo među tamošnje stradajuće etatnoštvici 250.000 kg odjeće, a drugih 500.000 kg se nalazi na putu za Koreju. Od 1943. podijelili smo među potrebne u 64 države oko 150.000 tona hrane, odjeće i lijekova. U sve ovo nije utrošeno ono, što smo učinili potrošili za konačno nastanjanje tisuća izbjeglica. Tokom prošle Svete Godine vrijednost pomoći, koju smo uputili u 49 zemalja, dostigla je iznos od 19 milijuna dolara.

U JUGO-ZAPADNOJ TANGANJIKI postoji afričko pleme, koje je prvi put došlo za svoga poglavara jednog kršćanina. Kada su proslava ljeta uo sadašnjeg poglavica svoga plemena Nkosi Korofindo, koji se je kratko na čas amrti, izabran je za poglavicu Ksaver Uangira Zulla Gama, koji je još kao dijete kršten. Novi poglavica je pohodio srednje škole i vrlo dobro govori engleski. Njegov zamjenik Lovro Fuskua Gama ima sina Ivana, studenta teologije u sjemeništu Paramihu.

KATOLICI MANCHESTERA u Engleskoj potroše će ove godine 65.000 dolara za katoličke škole. Polovina ove svote će biti utrošena za gradnju učiteljske škole u Wythenshawe.

U BISKUPIJI GUNTUR u Indiji nedavno je bilo kršteno u grupi 248 obradnika.

BOŠANJSKO DRUŠTVO ZA POMAGANJE MISIJA udvostručilo je u 1958. broj svojih članova. Dok je u 1944. broj članova ova društva iznosio 219.390, u 1950. članstvo je naraslo na 475.500.

MEKSIČKA LINGVISTIČKA AKADEMIJA predložila je predsjedniku Republike, da se ova godina proglasi »Godina č. s. Juane Ines od Križa«, mekikalnske pjesnikinje, i to povodom 300. godišnjice njena rođenja. U San Miguelu Neplantiu, rodom mjestu ove časne sestre, već je izabran odbor, koji priprema program proslave ovog jubileja.

NOVINE SU JAVILE, da je nedavno umro finski markal Manerheim. Dvije kćerke ovoga finskog markala su prešle na katolicizam. Starija, Anastazija, je bila nekoliko godina u karmelitskom samostanu, odakle je uz dozvolu sv. Stolice morala ići radi zdravstvenih razloga. Sada živi u Engleskoj. Mlađa kćerka, isto katolikinja, živi u Švedskoj.

KATOLICI U KAMERUNU su na svečan način proslavili 50. godišnjicu dolaska prvih misijonara u ovu zemlju. U Yaundi je 3. veljače blagoslovljen temeljni kamen buduće katedrale a zatim je na otvorenom odslužen svečana sv. Misa, kojoj je sudjelovao preko 12.000 vjernika. U nedjelju 4. veljače bio je održan svečan pontifikal u mjestu Mvoloye, gdje su pred 50 godina misijonari imali svoju prvu postaju. Više od 20.000 vjernika je prisustvovalo ovoj sv. Misi, na kojoj je biskup od Duale održao proповijed u domaćem jeziku. Dne 5. veljače bila je pak na svečan način blagoslovljena i predata javnom kultu nova crkva u mjestu Mbatmayo, 50 km južno od Yaunde.

KATOLICI U LANCASTERSKOJ BISKUPIJI u Engleskoj broje 113.548 duša, što znači za 2.000 više nego god 1949. Tokom 1950 osnovano je bilo u ovoj biskupiji pet novih župa, a u atomskom centru Sillafield, koji se nalazi na području ove biskupije i u kojem je zaposleno mnogo katoličkih radnika, otvoreno je kapela. Biskupija Lancaster broji 73 svjetlovna svećenika i 160 svećeničkih redovnika. Katoličke škole pohađa ukupno 18.813 djece.

PORTUGALSKA »KARITAS« je primila preko 5.000 djece iz raznih ratom opustošenih krajeva i razmjestila ih među katoličke obitelji, koje su pristale, da će primiti i opskrbljavati takvu djecu kroz neko vrijeme. Ovih se dana vratila u Austriju jedna grupa djece, koja su na ovaj način bila kroz nekoliko mjeseci gosti portugalskih katoličkih obitelji.

FILIPINI BROJE 18.000.000 stanovnika, od kojih ima 16.000.000 katolika. Međutim ukupan broj katoličkih svećenika na Filipinima iznosi 2.053, uslijed čega je vjerski život zamro tako, da se računa, da samo 15% filipinskih katolika umre provodeći Svetotajstvima. U zadnje vrijeme katoličke škole za uzmlju sve više maha; tako katoličko sveučilište u Manili, koji upravljaju Dominikanci, broji ove godine 20.000 slušača, pak se vjeruje, da će se putem katoličkih škola uspjeli obnoviti vjerski život na ovim otocima.

KATOLICI SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA pripremaju ove godine dva velika hodočašća u Lourds i u Rim. Hodočašća će putovati iz New Yorka. Prvo polazi na put 1. svibnja, a drugo 29. kolovoza.

NA ABLIGAN KARMELISKE DRUŠTVO 18. srpnja bit će poslato sedam stoljeća povraćenj u Englesku mrtvi otae sv. Sumna Stocka, prvog generala karmelitsanog reda na zapadu. Tijelo ozaog Sveca će biti sahranjeno u karmelitskom opatiju Aylesford u Kentu. Ova se do sada nalazilo u Bordeauxu, u Francuskoj; nadbiskup Bordeaux-a mons. Pichaud prati će sv. moći na putu do Engleske. Za ovo prigodu su najavljena brojna hodočašća iz Irske i Amerike.

REDOVNICI KLALETINICI grade ove godine u ginejalnom gradu Banapi katedralu, koja će imati 1000 sjedala. Osim toga grade u ostalim gv. nejskim centrima još 3 crkve. Zatim namjeravaju graditi jednu zanatsku školu i jednu školu za radnike s internatom.

Hodočašća u Svetište

Majke Božje Bistričke

Hodočašća u Gospino Svetište na Mariji Bistrici obavljat će se ove godine ovim redom:

1. Duhovako od 9.—13. svibnja.
2. Vazraždniko dne 30. lipnja i 1. srpnja.
3. Zagrebačko dne 7. i 8. srpnja.
4. Margarotako od 15.—16. srpnja.
5. Antsko od 24.—26. srpnja.
6. O Božjem Licu od 1.—6. kolovoza.
7. O Vel. Gospi od 11.—15. kolovoza.
8. Posilje Velike Gospe od 18.—19. kolovoza.
9. Bartolovsko od 25.—26. kolovoza.
10. Prije Male Gospe dne 1. i 2. rujna.
11. O Maloj Gospi od 6.—9. rujna.
12. O Imenu Marijinu 15.—18. rujna.

Hodočašćima se upotporuju, da sa sobom ponesu hrane i legitamacije. U procesijama se ne može polaziti, ako nisu prije najavljene kod nadležnih vlasti.

Odjeljenje Nadb. Duhovnog Stola u Zagrebu za Svetište

Majke Božje Bistričke.

Voma nebo, a meni zemlja

Kad je sv. Bernard napustio otkusku kucu, da sa svojom drugom braćom postane redovnik, pozdravi najmlađeg braću i reče mu: Zbogom! Budi dobar: otada će ti biti gospodar cijelog imanja. — »A gdje teče Vt?« Uptla dječak. — »Idemo, da stećemo nebo.« — Dječak se časom zamisli pa onda nastavi: »Da? Vama nebo, a meni zemlja?« To je nepravedna podjela: idem i ja s vama, da i ja postanem redovnik. — I ode.

A kako mi ciljenimo nebo?! Sto nam koristi, da dobijemo cijeli svijet, ako nebo izgubimo?!

NAŠI POKOJNICI

JOSIP POLONJIO, zlatomšnik i Zupnik u m, preminuo je 25. ožujka o. g. u Vrhniku. Člano se i rodio g. 1876. Kao 12 godišnji dječak stupio je u Trećerece, gdje je svršio gimnazijske i bogoslovne nauke. G. 1949. zareden je u svećeničke službovao u raznim samostanima. G. 1915. prešao je u svjetovne svećenike i službovao u porečko-puljskoj biskupiji. G. 1923. morao je kao jugoslavenski državljani ostaviti talijanske okupatore i prešao je u krcu biskupiji Baški od 1928. do 1937., kad je stupio u mlavinu. Dne 23. rujna 1949. proslavio je u Vrhniku tu i skromno svoj zlatomšnički jubilej. Pokojnik je u ovom životu mnogo patio, ali je lpio utrpjivati. Počivao u miru Božjem!

ZA PRVOPRICESNIKE

Hrvatsko katoličko društvo sv. Cirila i Metoda u Zagrebu izlalo je spomen-slike sa predviđenom formulu 15/23 cm. Ciljma 3 dinara po komadu. — Naručite se kod Cirilometodске knjižare, Zagreb, Kaptol 29.

KLUPE ZA CRKVI

Uz povoljnu cijenu mogu se kupiti vrlo dobro sačuvane klupe za crkvu, i to:

- 2 kom. duljine 315 cm sa zavrticima;
 - 2 kom. duljine 300 cm sa zavrticima.
- Sve četiri klupe su kombinirane iz tvrdog i mekog drva.
- Zatim 2 kom. duljine 240 cm, 2 kom. duljine 230 cm i 1 kom. s preklapanim sjedalima duljine 193 cm.

Ovih pet kratih klupa su od mekanog drveta. — Sve se klupe prema potrebi mogu lako preraditi na istu veličinu. Uplatiti: Zagreb, Kaptol 9.

GRAMOFONSKÉ PLOČE, sa svakakvim religioznim melodijama, (oratoriji i sve drugo) kupujem. Obavijest slati na adresu Cuculčić-Carčić, Kukuljanovo p. Skrljevo.

KRUNICA s medaljicama izgubljenama. Nalaznik dobiva nagradu. Predati u Knjižari Kaptol 29.